

Естебан Мартин, Андреу Каранса „Ключът Гауди“

Барселона, 6 юни 1926 г.

– Трябва да прилича на нещастен случай, ясно ли е? – каза приглушено човекът с маската.

– Не се безпокойте, Асмодей. Така ще бъде – потвърди единият от двамата пред него – бяха вцепенени от страх.

Пристигнаха в криптата в часа, посочен от човека, когото наричаха Асмодей. Облякоха черните вълнени раса и закриха главите си с големи качулки. После отидоха до олтара, петоъгълник от черен мрамор, където Асмодей ги очакваше. Криптата, разположена в сутерена на богаташката къща „Лас Сиете Пуертас“, беше осветена от малки стенни свещници, чиито синкави пламъчета създаваха пъстро лъчение. Два свещника, поставени от двете страни на олтара, озаряваха фигурата на Асмодей, който подготвяше потира за церемонията. Сложи го бавно върху олтара и погледна към двамата с качулките. На мъждивата светлина проблесна венецианската му карнавална маска. Тя криеше лице, което никой член на Мъжете Менсула не беше виждал. С лек жест на дясната ръка им даде знак да говорят.

– Следихме го дълго време, както ни заповядахте. Старецът винаги минава по един и същ път. Излиза от ателието си около пет и половина следобед и тръгва към църквата на площад „Сан Фелипе Нери“ – каза по-високият.

– Хубава разходка си прави.

– Старецът смята, че е полезно за ревматизма му – уточни другият.

Той беше по-едър от другаря си и с мелодичен глас, който никак не отговаряше на кръвожадното му лице. Всъщност двамата доста си приличаха. Сякаш, с малки разлики, злото винаги има един и същ лик.

– Минава по „Гран Виа“ и пресича на другия тротоар при „Байлен“, до площад „Тетуан“. После продължава по „Уркинаона“ и след това по „Фонтанейа“ до „Пуерта де Анхел“. Оттам хваща по улица „Аркас“, площад „Нова“, улица „Бисбе“, арката „Сант Север“ и стига, както ви казахме, до „Сан Фелипе Нери“ – каза той и погледна към другаря си, за да допълни онзи информацията.

– Старецът остава в църквичката, докато я затворят. После се връща по същия път...

– Но като стигне до площад „Уркинаона“, се спира на будката и купува следобедното издание на „Ла Веу де Каталуня“. После се връща в ателието си – прекъсна го първият.

– Прибира се към десет часа вечерта – довърши другият.

Ако можеха да видят лицето на маскирания, щяха да установят, че се усмихва със задоволство. Биваше си ги. Не беше сбъркал, че ги избра измежду всички членове на Менсула.

– Старецът се е превърнал в истински боголизец. Кой да предположи! Посещава ли някого?

– Падре Агустин Мас в църквата „Сан Фелипе Нери“.

– Той е неговият духовник – потвърди главорезът с мелодичния глас.

– Избрах ви, защото сте най-добрите. Не можем да си позволим никаква грешка.

– Не се безпокойте – каза по-високият.

Другият като че ли се поколеба и Асмодей го долови.

– Какво има?

– Едно дете.

– Дете?

– Да. От известно време едно дете придружава стареца. Живее с него в ателието, установихме го.

– Откога?

– От няколко месеца.

– Колко месеца?

– Почти една година... единайсет месеца.

– И какво търси дете в ателието на луд старец?

Докато тримата разговаряха, вече влизаха други закачулени мъже. Вътре те останаха на няколко метра зад двамата наемници, които разговаряха с Асмодей. Подреждаха се на черните и белите плочи, наредени шахматно, и изговаряха странни думи. Думи, които се повтаряха все по-настойчиво и се превръщаха в сподавен дълбок мълвеж, който сякаш излизаше от самите недра на земята.

Асмодей отново попита – шепнешком, сякаш почти говореше на себе си:

– Какво търси дете в ателието на луд старец?

Главорезът с мелодичния глас се опита да омаловажи странния факт:

– Понякога сутрин имат навика да се разхождат без определена посока, следобед го придружава за църковната служба. Не мисля, че трябва да ни безпокои детето. Можем...

– Не! – прекъсна го Асмодей. – Два нещастни случая ще събудят подозрение.

– Не се тревожете за малкия, ще го неутрализираме. Просто някакво дете.

– Роднина ли му е?

– Смятаме, че не. Старецът живееше в ателието си като отшелник. Голям особняк.

– Да, голям особняк. Напразен живот, който се надявам утре следобед да се въздигне към своя Бог. И да ми донесете тайната.

– Винаги ли я носи у себе си? – попита наемникът с мелодичния глас.

– Винаги. Дори спи с нея – потвърди той. – Приключете с него, претърсете го и ми донесете тайната. Ще разполагате с малко, но все пак достатъчно време, докато започнат да се струпват хора. Не желая да допуснете никакъв погрешен ход.

– Няма. Разчитайте на нас.

– Надявам се.

Те също се надяваха. За свое добро. Знаеха, че Асмодей никога не би им простил грешка.

– *Dei Par! Dei Par! Dei Par!*

Това бяха думите, които всички, двайсетината закачулени мъже, повтаряха, откакто бяха дошли.

Странният възглас ставаше все по-настойчив. Започнал като молитва, постепенно се бе превърнал в налудничав напев, в настоятелно прошение на група побъркани, които произнасяха странните думи...

– *Dei Par!*

Асмодей протегна ръка към двамата главорези и те целунаха пръстена с петоъгълен камък от черен оникс, символ на властта. Когато възгласите станаха накъсани, почти нечовешки, двамата платени убийци топнаха ръце в кръвта в металния съд, който допреди миг бе държал Асмодей. Всички поред минаха край олтара и потопиха ръце в черния метален потир.

Молитвата достигна връхната си точка. Закачулените мъже се залюляха като понесени от буря, вдигаха ръце към лицата си и ги багреха с кръвта.

Сухият глас на Асмодей раздели това тъмно море, двамата главорези напуснаха мястото си и тръгнаха през прохода между мъжете с качулки, а подире си оставяха кървава диря. Имаха мисия, която предстоеше да изпълнят. Зад тях мрачните редици се събраха и затвориха прохода. Събралите се мъже плачеха, викаха името, паднали на колене, и проснати на земята, ближеха кървавата диря, оставена от двамата избраници.

– *Dei Par! Dei Par!*

Малко по-късно мъжът, наречен Асмодей, остана сам в криптата. След толкова време тайната най-после

щеше да му принадлежи. Старецът може и да беше прочут сред своите, но никой не е в състояние да служи едновременно и на Господа, и на дявола. От студентските си години той беше започнал да усвоява всички древни знания, тайното изкуство на строителя, на майстора на градежите. Мъжете Менсула го изкушаваха по онова време, ала той отказа да влезе в тяхното братство. Неприятелите на Мъжете Менсула, Седемте рицари на Мория, го привлякоха към себе си, а по-късно, подкрепен от могъщи меценати, а и вече приел реликвата, той стана най-великият и пазител на най-голямата от всички тайни. Мъжете Менсула обаче винаги го следяха, бдителни към всичко, което той правеше през годините. Старецът беше получил дар, прозрение и заръка да завърши успешно Големия градеж. Мъжете Менсула бяха готови да му попречат. Старецът, подобно на Мойсей, нямаше да влезе в Обетованата земя. Нямаше и да има Обетована земя. Асмодей знаеше докъде е стигнал той. Старецът беше работил цял живот, воден от една идея. И тя бе на път да се изпълни. Беше начертал картата, разгърнал проекта си през годините, познаваше точното разположение, точките, координатите, структурите, комбинацията от верните символи, езика на тайнствата.

Време беше да умре.

„Dei Pag – мислеше си Асмодей. – Равни богове. Барселона, град на вечната двойственост. Създаден от Херкулес, Слънцето, светлината, а също от Луната, богинята Танит, мрака. Избраният град. Dei Pag. Ударил е нашият час.“

Асмодей знаеше как да крие истинската си самоличност, това беше жизненоважно. Само той имаше достъп до тайните проходи. Изчака нужното време, за да е сигурен, че е сам. И да добие отново вида си на почтен гражданин. Излезе, загърнат в тъмен плащ и стиснал бастуна в лявата си ръка. Двама от личните му служители го чакаха отвън. Шофьорът отвори вратата на паркираната испано-суиза. Той направи жест, който всички мигом разбраха. Не се беше отдалечил дори няколко метра, когато оглушителен шум го накара да спре на място; последваха няколко изстрела и врява. Двамата телохранители направиха няколко крачки напред, към централната част на улицата. После единият се приближи и каза:

– От синдиката са. Тази нощ имат акция, разходките не са безопасни, действат в близката околност. По-добре да се качите в колата.

Барселона беше опасен град, но той понякога предпочиташе да повърви пеша и да се прибере без свитата, дори да беше безразсъдно. А нощта беше особена, имаше нужда да походи сам, да премисли опасността, да изчезне в сенките. Необходимо му беше да почувства властта на тъмнината, да си спомни старите времена, когато името му беше Битру и още беше князът, който щеше да стане новият Асмодей. Винаги е било така, от векове. Сега друг Битру заемаше мястото му, друг княз, който щеше да стане поредният Асмодей.

Скоро силуетът му се стопи в нощта. В тия часове в миязмите на барселонското пристанище имаше само мъгла и няколко стари проститутки. Скри се в мрака на един вход, изчака няколко минути и отново сложи маската си. Повървя под колоната. Лятото щеше да е много горещо. Погледна към другия край на булевард „Исабел II“, към сградата на рибния пазар. Нямаше никой, не се мяркаше жива душа. В този час Барселона ставаше град на сенките. И той го харесваше. Беше се замислил по въпроса, когато някой го хвана за ръката над лакътя.

– Искаш ли да прекараш приятно с мен?

Обърна се и си дръпна ръката. Съществува, което го беше докоснало, беше някакво женско плашило, мръсно и смрадливо създание, вместилище на всевъзможни болести.

– Пусни ме!

– Толкова ли си грозен, та си закриваш лицето? Много обичам перверзниците.

Помисли си, че може да я убие. Само погнусата, която изпита към нея, ѝ спаси живота. Отдалечи се бързешком.

Мина напъряко по улица „Авиньо“ и след минути стигна до „Кралския площад“.

Искаше да ги види пак.

Тръгна през площада. Сред палмите се издигаха върху каменни цокли две улични лампи с по шест разклонения и фенери от бронз, желязо и стъкло. Той вдигна бастуна си и замахна към навитата кована змия на едната от тях. Ударите отекнаха на площада.

– Ей, побърканият! Какво ти е направила клетата улична лампа?

Извърна се и видя залитащ пияница, който пак му изломоти да остави лампата на мира. И впери очи в него.

Последното, което видя в живота си пияният нещастник, бяха очите на нападателя. Страхът го вцепени. С точно движение Асмодей го удари с бастуна. И заби острието на малката шпага, която се криеше вътре, в сърцето му.

После се усмихна доволен. Тази нощ щеше да спи добре.